

Vrtnica za 8. marec

Vzhičena in vesela sem vstopila v šivalnico. Sodelavke so že sedele za stroji.

»Zdravo, punce. Kako smo? Čestitam vam za 8. marec!« sem jih veselo pozdravila.

Zasmejale so se in mi vrnile čestitke.

Mene pa je stiskalo v želodcu. Bil je dan D, dan, ko se mi je iztekla pogodba.

»Saj bo vse v redu,« sem se tolažila in se usedla za šivalni stroj.

Čez pol ure sem bila poklicana na pogovor k direktorici.

Počasi sem se vzpenjala po stopnicah. Zdele so se mi nekako oddaljene. Hladne. Sive.

Vstopila sem v pisarno in čakala. Zazrla sem v sliko na steni. Konji, ki tečejo po zeleni poljani.

Zazdelo se mi je, da so me gledali z velikimi rjavimi očmi – pomilovalno.

Potem mi je pogled padel na pisarniške delavke. Umikale so poglede, kot da jim je nerodno.

Še vedno sem čakala. Celo večnost sem čakala.

Nenadoma je ena izmed pisarniških delavk vstala in se mi približala. V roke mi je potisnila papir.

»Gospa, žal ...« je bilo edino, kar je rekla. Nič drugega.

Vzela sem papir v roke in se nemo zastrmela vanj. V meni je divjal vihar.

»Saj je OK,« sem iztisnila skozi zobe in odšla iz pisarne.

Ničesar nisem zaznavala okoli sebe. Smo neskončno praznino. Samodejno sem hodila, se premikala, z mislimi nekje daleč.

Približal se mi je vodja izmene.

»Čestitam vam za 8. marec,« je rekel in mi ponudil vrtnico.

Ošvrknila sem jo s pogledom in se brezvoljno sesedla na stol. Sklonila sem glavo in se zastrmela v rožo, ki sem jo odložila na mizo. Vrtnica kot v posmeh.

Pospravila sem svoje stvari, počasi, kot starka, ki s počasnimi gibi v trgovini polni svojo vrečko.

Sodelavke so me opazovale s solznimi očmi.

»Vse dobro vam želim! Mogoče se še kdaj srečamo!« sem jim zaklicala v slovo in se odpravila proti izhodu.

»To je torej to,« sem si rekla po tihem.

In zapustila tovarno.

Ne brez dela

Že pred leti sem pristala na zavodu za zaposlovanje. Moja prva pobuda je bila – kar se da hitro najti novo službo. Zaman. Glede na mojo starost in omejen delokrog (knjigovodstvo, administracija) sem sprejela novo usposabljanje. Obiskovala sem štirimesečni tečaj na Srednji gostinski šoli Maribor, da postanem pekovka.

Učili so nas učitelji in učiteljice pekovstva in slaščičarstva. Lepo je bilo in veliko sem se naučila. Učiteljice so vedele, da smo brezposelni in nimamo veliko denarja. Vsak dan so za vsakogar od nas pripravile polno vrečko piškotov, kolačev in kruha.

Kljub temu sem še vedno brezposelna.

Toda moja ideja je – trajno učenje.

Nazadnje sem se usposabljala pred tremi leti. Knjigovodstvo in računovodstvo. Zdaj Borštnikov program socialne aktivacije. Ustreza mi, saj mi učenje prinese novo znanje.

Kot večina oseb v podobni situaciji sem napisala že nešteto vlog in ponudb.

Iz časa, ki ga preživim na zavodu na zaposlovanje, pa mi je ostal v spominu stavek, ki je bil izrečen na enem od razgovorov. Bilo je pred dvema letoma, ko sem po dolgem času spet dobila povabilo na razgovor. To mi je dalo malo upanja. Toda to se je razblinilo v trenutku, ko je me je gospod povprašal o mojih delovnih izkušnjah in hobijih.

»Saj se verjetno niti ne trudite, da bi dobili delo,« mi je rekel.

Takrat bi mu najraje na ves glas zakričala naravnost v obraz: »Zakaj pa mislite, da sem prišla na razgovor za službo? Kako lahko izjavite kaj takega?«

A nisem.

Po končanem razgovoru sem le vstala in odšla domov z grenkim okusom.

Pravijo, da za dežjem vedno posije sonce. Zato upam, da kmalu v prihodnosti tudi jaz odidem z razgovora z nasmehom na obrazu in končno na ves glas zakričim: »Službo imam!«

Kraja

Maja se nekega dne veselo odpravlja iz službe. Ker je to njen zadnji delovni dan pred dopustom, je z mislimi že na oddihu z družino. Tako se odpravi na avtobus. Pride domov, na polico mirno odloži avtomobilske ključe.

Naslednje jutro jo zbudi mož in vpraša: »Draga, kje pa je moj avto?«

Ona panično skoči pokonci.

»Kaj?! Avto so nam ukradli, prekleta banda! Pa ravno zdaj se je to moralo zgoditi, ko gremo na dopust?!!«

Panično hiti od enega okna do drugega in razmišlja, pod kakšno nesrečno zvezdo je rojena.

Naenkrat jo oblije znoj. Ampak ne od strahu. Spomni se, da se je prejšnji dan odpeljala v službo z avtomobilom in ga je tam tudi pustila.

Odide po avto.

Skuha kavo.

Mož odkima z glavo in se ji nasmehne.

Še danes se nasmejita, ko se spomnita na to.

Moja sreča

Veselim se. Znova bom šla jezdit.

»Danes boš jahala Nelly,« mi reče trener.

Vstopim v hlev, Nelly mi zahrza v pozdrav. Pobožam jo in skrtačim njeno lepo črno dlako, da se zasveti. Prava lepotica je.

Osedlam jo in pripravim na ježo. Primem jo za vajeti in jo počasi vodim do maneže. Pripravim si stolček, stremena, preverim podsedelni pas, če je dobro zapet.

Počasi in z občutkom zlezem na njen hrbet, previdno se usedem v sedlo. Spustim ji dolge vajeti. Sprehajava se. Ne utrujam je preveč. Počasi jo poženem v kas, da se obe sproščava. Ponavljava razne vaje.

Poženem jo v galop. Zdi se mi, kot da se pozibavam na valovih. Ritem galopa je tako nežen in prijeten, gibljem se z njo, kot da sva eno. Odmislim vse, kar me teži in samo uživam. Moja energija se prenaša nanjo.

Iz galopa preideva v kas in iz kasa nazaj v počasen tempo korakov. Končujeva s treningom.

»Hvala ti, Nelly,« ji rečem, jo pobožam in jo odpeljem na travnik.

Konj ni samo žival. Konj je ljubezen.

Zgodilo se je v Istanbulu

Nekoč sva bila s starim očetom na potovanju v Istanbulu. V hotelski recepciji sva dobila vizitko, na kateri je bilo ime hotela in zemljevid. Pa nama to na sprehodu po mestu ni bilo v pomoč. Izgubila sva se. Ustavila sva naključnega mimoidočega.

»Ali veste, kako bi lahko prišla do tega hotela?« ga je vprašal stari oče v nemškem jeziku.

Možakar je samo skomignil z rameni. Nato sem z istim vprašanjem pokusil še jaz v angleščini.

A žal sva naletela na isti odziv.

»Kaj pa naj zdaj storiva?« sem vprašal starega očeta.

»Gde si, zemljače? Kako si, zemljače?« ustrelil možakar kot iz topa.

S starim očetom sva se samo osuplo spogledala.

Ja, to se ti lahko zgodi v Istanbulu.

Hčerka

Ko sem izvedla, da sem drugič noseča, sem bila nepopisno vesela. Zelo sem si želela punčko. In želja se mi je izpolnila.

Kot majhen otrok je bila zelo pridna, zdaj ko je v najstniških letih, pa je seveda vse drugače.

Včasih se bojim, da jo slabo vzgajam.

»Taka si kot babica. Samo težiš in mi govoriš, kaj naj delam, da bo tebi prav,« mi včasih očita.

Nikoli ji ni všeč, kar ji govorim. Vse dela po svoje, kot da je že odrasla.

Želim si le, da konča šolo in po končanem šolanju dobi zaposlitev.

Pa saj ji samo dobro hočem. Tako kot je moja mama meni. Da bi imela boljše življenje.

Kratka zgodba o srečni ljubezni

Večer je topel. Lep. Nebo je obarvano oranžno rdeče.

Z Gregorjem sediva na pomolu in opazujeva sonce, ki izginja v morju.

»Bo pojedla mandarino? Ali bi rada popila oro?« me vpraša in položi svojo toplo roko na moje koleno.

»Ne, hvala. Samo objemi me,« odvrnem.

Skupaj odideva v tabor. Tam že gori velik kres. Zaslišiva glasove prijateljev, ki se veselijo konca študija.

»Grego, zdaj bi se mi prilegla tista mandarina, ki si mi jo prej omenil,« rečem.

»Seveda, draga moja,« odvrne z nežnim glasom.

Pojedla sva vsak svojo polovičko in odkorakala v noč.

Kaj se je dogajalo kasneje? Prepustite to svoji domišljiji.

Zajček

Ob mraku sva se s hčerko peljali s piknika proti domu. Pot naju je vodila čez gozd. Nenadoma se nama je pridružil čisto pravi zajček. Dvakrat sem morala pogledati, če zares teče ob avtomobilu. Vau! Res je bil.

Dregnila sem hčerko.

»Adrijana, poglej, spremstvo imava! Zajčka!« sem ji rekla med smehom.

»Mama, kaj ti je? Ali si mogoče preveč popila ali pa se ti je zmešalo? Mislim, da si izmišljuješ.

Mogoče pa vidiš bele miši, hehe!«

»Ne! Res je zajec,« odvrnem in pokažem proti kolesju avtomobila.

Hčerka je bruhnila v glasen krohot.

»Pa res! Samo poglej, kakšne rdeče očke ima!«

Zajec je tekel tako lahkotno, kot da se nama posmehuje.

Pomignil je z repkom, me pogledal, mi pomežiknil in izginil v noč.

Nadaljevali sva pot, a prigoda z zajčkom se nama je za zmeraj vtisnila v spomin.